

ECLOGA II

FORMOSVM pastor Corydon ardebat Alexim,
 delicias domini; nec quid speraret habebat.
 tantum inter densas, umbrosa cacumina, fagos
 adsidue veniebat. ibi haec incondita solus
 montibus et silvis studio iactabat inani: 5

'O crudelis Alexi, nihil mea carmina curas?
 nil nostri miserere? mori me denique cogis?
 nunc etiam pecudes umbras et frigora captant;
 nunc viridis etiam occultant spineta lacertos,
 Thestylis et rapido fessis messoribus aestu 10
 alia serpyllumque herbas contundit olentis.
 at mecum raucis, tua dum vestigia lustras,
 sole sub ardenti resonant arbusta cicadis.
 nonne fuit satius tristis Amaryllidis iras
 atque superba pati fastidia? nonne Menalcan, 15
 quamvis ille niger, quamvis tu candidus esses?
 o formose puer, nimium ne crede colori!
 alba ligustra cadunt, vaccinia nigra leguntur.
 despectus tibi sum, nec qui sim quaeris, Alexi,
 quam dives pecoris, nivei quam lactis abundans. 20
 mille meae Siculis errant in montibus agnae,
 lac mihi non aestate novum, non frigore defit.
 canto quae solitus, si quando armenta vocabat,
 Amphion Dircaeus in Actaeo Aracyntho.
 nec sum adeo informis: nuper me in litore vidi, 25
 cum placidum ventis staret mare. non ego Daphnim
 iudice te metuam, si numquam fallit imago.
 o tantum libeat mecum tibi sordida rura

II. 1-28 PR 7 coges R 9 lacertas P¹π 12 at]
 ac. R me cum Bentley 22 lact P, quam formam probavit Varro
 27 fallit P¹c: fallat P²Rγb²: fallit b¹